

Prof. E.H. Paul Bouts

Biografie

Paul Bouts

27 februari 1900 – 7 maart 1999

Priester
Leraar
Uitvinder
Karakteroloog
Pionier in de natuurgeneeskunde

Copyright: Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder toestemming van de uitgever.

Uitgegeven in februari 2009 door

Sol et Vita nv
Galgenstraat 32
3110 Rotselaar

Bijna 100 jaar

Victor Bouts wordt op 27 februari 1900 de trotse vader van een zoon: Paul. Hij zou later priester worden en professor worden genoemd, magister in de karakterkunde, promotor van een natuurlijk leven en wel-doener voor jongeren. Tot zijn dood in 1999 zal hij met dankbaarheid en eerbied aan zijn vader blijven denken.

Over zijn eerste levensdagen vertelt Paul Bouts het volgende: ‘Toen ik geboren werd, woog ik maar 2,2 kg. De dokter zei dat ‘als dat klein onnozel ding 7 jaar zou worden, we van geluk mochten spreken.’

Zijn vader is een fervente voorvechter van de natuurgeneeskunde en doet hem ademhalingsoefeningen doen. Zijn hele leven zal Paul Bouts een gevecht leveren tegen zijn zwakke gezondheid. Het vormt een belangrijke sleutel om zijn leven te begrijpen. Zijn strijd zal hem ertoe brengen zijn verworven kennis te delen met anderen en hen te helpen hun gezondheid te bewaren en te verzorgen.

Missionaris

Het is zijn vader die hem aanspoort om natuurgeneeskunde te gaan studeren. ‘Als jonge knaap’, zo zegt Paul Bouts, ‘vroeg ik op een dag aan mijn vader om missionaris te mogen worden. Na lang aandringen stemde hij toe, op voorwaarde dat ik eerst natuurgeneeskunde ging studeren aan enkele universiteiten in Frankrijk.’

Hij gaat dan als vrije student natuurgeneeskunde studeren in Parijs en Lausanne. Zijn echte droom blijft missionaris te worden en na enkele jaren meldt hij zich aan in het grootseminarie van Mechelen. Op 29 mei 1926 wordt hij priester gewijd in de Sint-Romboutskathedraal van Mechelen. Toch zal hij nooit naar de missies gaan, wat niet wegneemt dat zijn hart er zijn hele leven mee verbonden zal blijven ondermeer door vele projecten financieel te ondersteunen. ‘Zo ben ik toch nog een beetje

missionaris geworden', zal hij later zeggen.

Karakteranalyse

In september 1925, tijdens zijn priesteropleiding wordt hij benoemd tot leraar - professor zei men toen - in de normaalschool van Tienen, waar hij didactiek lichamelijke opvoeding doceert.

Het is vooral de pedagogie die hem bezighoudt en hij begint te werken aan een nieuwe methode van karakterontleding op basis van schedelonderzoek. Het zou in 1931 resulteren in *La psychonomie: lecture méthodique et pratique du caractère et des aptitudes* een boek dat hij schreef in samenwerking met zijn broer, arts Camille Bouts en in eigen beheer uitgaf in Audergem.

Limburger die Frans spreekt als een Parijzenaar

In augustus 1931 werd hij onverhoeds aangesteld als onderpastoor in de parochie Sint-Juliaan in Oudergem (Brussel). Er was een taalstrijd losgebroken. *'De Vlaamssprekenden wilden geen Franse pastoor en de chique klasse wou onder geen beding met een 'Vlaamse boer' te doen krijgen. Ik moest er daar maar het beste van proberen te maken. Gauw bleek dat de bisschop het niet mis bekeken had. De Vlamingen waren gerust gesteld want een pastoor, die in Limburg geboren was (Lanklaar) kon onmogelijk een Franse blauwkous zijn. En de Franstaligen putten zich na de Franse preek in de langslapersmis van 11 u. uit in felicitaties. Ze wisten dat ik mijn studies als vrij student in Parijs had gedaan. 'Mais, monsieur le curé, quel accent. C'est vraiment incroyable' De taalstrijd was bekoeld.'* Zo vertelt Paul Bouts in 1973 aan Knack en hij voegt eraan toe: *'Tegenwoordig is die niet meer van op de kansel te modereren.'*

Vakantiekolonie voor meisjes

In zijn parochie is hij vooral met jeugdwerk bezig. Hij zoekt naar een mogelijkheid om de jeugd op vakantie te laten gaan, want in stad hebben ze te weinig bewegingsruimte.

Om in het verre Limburg zijn ouders te gaan bezoeken reed hij door het Hagelandse heuvellandschap dat hem erg intrigeerde. De 'bergen van Wezemaal' lijken hem een ideale plaats om op kamp te gaan. De eigenares bleek een zekere prinses de Croy, hertogin van Aarschot te zijn en na enkele contacten geeft ze hem de toestemming om een stuk heidegrond van 15 ha te gebruiken. Ze wil er echter geen afstand van doen, want haar hertoginnentitel was verbonden aan het grondbezit. Paul Bouts begint echter onmiddellijk de heuvel te beplanten met hoofdzakelijk grove den wat

volgens de mening van toen de luchtkwaliteit verbeterde.

Er komt een opvanghuis 'Heidebloem' voor kinderen en tijdens de oorlogsjaren komen veel verzwakte kinderen er op krachten. Nadien

worden er voor de ouders die hun kinderen willen bezoeken her en der paviljoentjes gebouwd.

Na de oorlog kan Paul Bouts een barak van het Amerikaanse leger op de kop tikken en zo ontstaat er een gedroomde kampplaats voor heel wat jeugdbewegingen.

Overspannen en op rust

Maar het is na de oorlog dat Paul Bouts door het veelvoud van initiatieven zwaar overspannen geraakt. De artsen sturen hem naar de gezonde berglucht van Churwalden in Zwitserland. Maar het is op de heuvels van Wezemaal dat hij na een half jaar gedwongen rust er weer bovenop komt. Wat op een jaar in Zwitserland niet is gelukt, lukt wel in

het ‘Vinnbosch’ aan de voet van de Middelberg, waar hij voor zichzelf een kleine hermitage bouwde en er leefde volgens een ijzeren discipline. Vier tot vijfmaal per dag ging hij wandelen. Om tien uur ’s avonds ging hij steevast slapen. Hij herstelt dank zij zijn eigen richtlijnen, die hij puurt uit de integrale natuurgeneeskunde waarbij de klemtoon ligt op gezonde mineraalrijke voeding en ademhalingsoefeningen.

Hersteld en aan het werk

Wanneer hij zich in 1949 in de Sint-Gertrudisparochie van Leuven vestigt, komt hij er in contact met studenten, die hij privé-lessen en advies geeft, waardoor hij een soort van medisch-pedagogisch consultant avant la lettre wordt. Zelf heeft hij het over meer dan 1.000 consultaties. Hij is er niet alleen bezig met karakteranalyse maar stelt ook gebreken vast in de gezondheidstoestand van vele intellectuelen. Het brengt hem tot de publicatie in samenwerking met Robert Coessens van een werk *Comment préserver et cultiver ma résistance organique et nerveuse en vue de ma mission? Hygiène moderne pour intellectuels*. In het Nederlands krijgt zijn *Moderne hygiëne der intellectuelen* de sprekende titel *Ik ben nooit moe*. Het zal een bestseller worden.

Boeken en een kasteel

In die tijd houdt gaat hij zich terug verdiepen in de psychognomie, de karakterontleding op basis van schedelonderzoek in combinatie met handschriftontleding. Na de eerste publicatie van het handboek in 1931 was er niet veel tijd over om er zich grondig mee bezig te houden.

Als grondlegger van die wetenschap neemt hij examens af van buitenlandse intellectuelen in karakterkundige diagnose. Aan de universiteit van Rio de Janeiro komt er een instituut voor psychognomische diagnose. Zijn werk verschijnt in het Frans, het Nederlands en het Portugees.

In 1965 zal het Universitaire Instituut van Chicoutimi in Canada hem de ere-titel en het diploma van Magister in de Karakterkunde toekennen. De Belgische universiteiten houden zich eerder op de vlakke en

vinden zijn leer niet wetenschappelijk genoeg.

Met de opbrengst van zijn werk koopt hij in 1958 een kasteel in Aische-en-Refail voor jongerenkampen.

Paul Bouts blijft in Aische-en-Refail wonen tot in 1967. Koning Boudewijn en koning Albert zijn er nog op kamp geweest toen ze in het college Saint-Michel zaten te Brussel. Het was echter vooral een toevluchtsoord voor de kinderen van Oekraïense mijnwerkers.

Hij schrijft er een werk van Paleo-antropologie over de cerebrale evolutie en embryologie: *Les grandioses destinées individuelle et humaine dans la caractérologie et de l'évolution cérébro-crânienne*, dat bij “Michiels Tongres” verschijnt.

Sol et Vita

Door de hoge kosten voor het onderhoud van het kasteel verslechtert zijn financiële toestand zodanig dat hij zich genoodzaakt ziet om het kasteel te verkopen. Met een vastgoed makelaar komt hij tot een overeenkomst om in ruil voor het kasteel het domein van Rotselaar te kunnen uitbreiden met de vlakke heuvelrug van de Middelberg.

In 1967 bouwt hij op de Middelberg een Zwitsers chalet en Paul. Bouts herneemt er zijn consultaties die al snel een enorm succes kenden. Van heinde en ver kwamen de mensen met hun gezondheidsklachten bij hem om raad en moest men soms geduldig aanschuiven voor een consultatie. Zijn remedies bestonden hoofdzakelijk erin om via evenwichtige voeding de weerbaarheid te verhogen, desnoods aangevuld met voedingssupplementen. Daarin namen honing en honingderivaten een belangrijke plaats in. Maar aangezien natuurvoedingswinkels in die tijd een zeldzaamheid waren, ontstond er de nood

om de bezoekers te helpen aan die producten te geraken. Dat waren de eerste kiemen van wat later zou uitgroeien tot een volwaardige natuurwinkel. Het waren de echte gloriejaren van professor Bouts waarin hij enorm veel mensen met eenvoudige middelen aan een betere gezondheid heeft geholpen. Ook zijn boek *Ik ben nooit moe* was een echte bestseller en het lag in bijna elke krantenwinkel op de toonbank te koop.

Sint-Pauluscentrum

Op het domein gingen de jeugdkampen nog steeds gewoon door, maar de barak van het Amerikaanse leger die er al sinds 1947 dienst deed, was stilaan aan vernieuwing toe. In 1975 werden de eerste plannen gemaakt voor de bouw van een modern en aangepast gebouw, waar ook tijdens het jaar allerlei jeugdgroepen zouden terecht kunnen.

Na een stedenbouwkundige zoektocht van enkele jaren kon uiteindelijk in 1980 het nieuwe Sint-Pauluscentrum ingehuldigd worden. In de bijna dertig jaar dat het nu in dienst is zijn er ruwweg geschat zo'n 115.000 kinderen komen genieten van de Hagelandse natuur.

De Focolarebeweging

Stilaan dringt de noodzaak zich op om uit te kijken naar iemand of een organisatie die mee kon instaan voor het beheer van het domein. Door samenloop van omstandigheden kwam een groep jongeren van de Focolare tijdens de paasvakantie van 1987 op verblijf in het Sint-Pauluscentrum en was Paul Bouts erg geïntrigeerd door de manier van omgaan van de animatoren met de kinderen. Daar ontdekt hij dat het ging over de Gen, de jongeren van de Focolarebeweging waarover ook Herman Boon - toen verantwoordelijke voor de missiepastoraal van het

aartsbisdom - reeds met hem gesproken had als zijnde een beweging met een Mariale spiritualiteit die best geschikt was om het beheer van het domein op zich te nemen.

Prompt nodigde de professor de verantwoordelijken uit voor een gesprek waarin hij hen vroeg of ze bereid waren om met respect voor zijn werk geleidelijk aan in te stappen in het *Volkswerk voor Openlucht*, de overkoepelende vzw van het domein. Het was ook in die periode dat de stichters van de Focolares, Chiara Lubich, aanmoedigde om, waar mogelijk, modelgemeenschappen uit te bouwen, moderne open abdijen waarvan men kan zeggen 'Kom en zie'. Zo kwamen kort nadien enkele families van de Focolarebeweging zich in Rotselaar vestigen en ontstond er een harmonische samenwerking tussen de twee. .

Net geen honderd

Paul Bouts bleef als tachtiger en negentiger nog actief en gedreven. Hij bleef ijveren voor wat hij zijn drievoudig ideaal noemde: de zieke mensen, de missies en de jongeren. Hij schreef, bad en wandelde. Toen hij niet meer zo goed te been was, bad hij alleen in zijn kamer. Hij overleed te Rotselaar op 7 maart 1999.

Psychognomie

Van zijn vader die 'specialist in pedagogische vraagstukken' was, zoals Paul Bouts schreef, kreeg hij allicht ook de fascinatie mee voor de mens, zijn aanleg, karakter en mogelijkheden.

Op het einde van de 18de eeuw begon de Weense professor Franz Joseph Gall een systeem te

ontwikkelen over de activiteiten van de hersenen. Hij onderzocht de mogelijkheid om de geestelijke aanleg en de gemoedseigenschappen af te leiden uit de bouw van hoofd en schedel van mensen en dieren.

Als leraar aan de normaalschool van Tienen interesseert hij zich niet alleen voor het onderwijs maar vooral voor de opvoeding. 55 jaar later vertelt Paul Bouts hoe hij te werk ging:

'Wij begonnen met de lessen van ervaren leermeesters inzake opvoedkunde, algemene en bijzondere methodologie, zo getrouw mogelijk toe te passen. Zo bijvoorbeeld schiepen wij in onze klas een systeem van samenwerking tussen leerlingen en leraars en de uitslagen mochten beemoedigend genoemd worden. Maar toch stelden wij al spoedig een grote leemte vast. De toenmalige psychologische en pedagogische wetenschap richtte zich namelijk te zeer op een abstracte, op **het kind** en niet op een bepaald kind van vlees en bloed. In de praktijk echter hadden wij te doen met concrete, levende leerlingen, die niet alleen van dat abstracte kind afweken, maar ook van elkander grondig verschilden voor wat hun **verstandelijke, zedelijke en fysische** aanleg betrof.'

Hij probeert voor elke leerling afzonderlijk de studiemethode aan te prijzen die bij zijn aanleg paste. Hij noemt het een bescheiden begin van de 'individuele opvoedingsmethode'.

Hij stelt zo bijvoorbeeld vast dat een visueel aangelegde leerling vooral geprikkeld wordt door zichtbare voorbeelden. Hij koppelt er evenwel een fysisch kenmerk aan vast. Die leerling zou herkenbaar zijn aan een vooruitspringende voorhoofdsbasis. Leerlingen met een zuiver verstandelijke aanleg, zouden een sterk ontwikkeld bovenvoorhoofd hebben enz.

Hij heeft weet van de resultaten die in Angelsaksische landen zijn bereikt met de studie van schedel en gelaatsvorm. Hij ontdekt op die manier 'onvermoede begaafdheden' zoals voor tekenen, precisie-arbeid, muziek enz. In negen op de tien gevallen werd volgens hem de juistheid van de schedel- en gelaatsdiagnose naderhand bevestigd door tests en vooral door het leven zelf.

Zo kwam hij op het spoor dat bepaalde leerlingen ongeschikt bleken voor het onderwijzersambt. Vooral de godsdienstige vorming moest in overeenstemming worden gebracht met de natuurlijke karakteraanleg van de leerlingen.

Als didacticus van de lichamelijke opvoeding begon hij de oefeningen aan te passen aan de fysieke weerstand en de lichaamsbouw van elke leerling.

Zo komt hij tot het besluit:

'Wij moeten individualiseren op school en ook THUIS in het gezin. Om rationeel te individualiseren moeten wij in staat zijn, onmiddellijk door een integrale psycho-fysische diagnose, de bijzondere begaafdheden en de intellectuele, zedelijke en lichamelijke structuur te vatten van degenen die wij willen vormen.'

Op dit punt stelt hij vast dat nog anderen 'geheel onafhankelijk van ons' tot dezelfde conclusies waren gekomen. Hij noemt P. de la Vassière's werk 'La Psychologie Pédagogique' een openbaring. De schrijver beoogt dat zich een nieuwe wetenschap opdringt, de 'psychognostiek', die in een onmiddellijke diagnose de hoofdlijnen van de karakterologische

en verstandelijke aanleg van de leerling blootlegt.

Die uitspraak werd voor hem een 'spoorslag', zo zegt hij, om de aangevatte arbeid op ruimere schaal voort te zetten. Samen met zijn broer, dokter Camille Bouts, bestudeerde hij al wat er in de voornaamste talen over praktische karakterstudie was verschenen.

Hij begaf zich hier op een terrein dat op dat moment, zo schrijft hij, in ons taalgebied nog haast onontgonnen was. Hij heeft het over de 'schedelleer' zoals die door Angelsaksen en Amerikanen vernieuwd is, evenals over de 'gelaat- en schriftkunde'. Hij is zich bewust van het 'gewaagde' van de onderneming, maar liet er zich niet door afschrikken: 'Wij bestudeerden en beoefenden persoonlijk deze nog jonge takken van de karakterkunde. Wij toetsten, schifften en vergeleken. Aldus kwamen wij langzamerhand door studie en praktische toepassing tot een nieuwe diagnose-methode, die wij de psychognomische methode hebben genoemd.'

De psychognomie

Het is in de normaalschool van Tienen, dat hij begint met het bestuderen van schedels en handschriften. Paul Bouts heeft naar eigen zeggen zo'n 10.000 schedels gemeten (met een craniometer), zijn broer en neef nog eens 6.000. De schedelmeter meet in feite de hersendiepte op alle punten. Immers de schedelvorm past zich aan de hersens aan. En de vorm is het resultaat van een strijd van diverse eigenschappen om de grootte van hun plek in de hersenen. Schedel en geschrift moeten iets vertellen over karakter en aanleg van de persoon.

Professor de la Vaissière noemt de wetenschappelijke techniek die er op gericht is de psychologische kenmerken van de persoon te doorgronden: psychognostiek (hij die de ziel kent). Hij verkiest de naam psychognomie: het is een wetenschappelijke techniek, die door een rationele diagnose van de uiterlijke kentekenen de individualiteit van de mens blootlegt: van het Grieks gnomoon (uiterlijke tekens) en psychei (de ziel). De leer legt dus het karakter van de mens bloot aan de hand van uiterlijke kenmerken.

Hij werkt zijn methode 'karakterlezen' uit 'ten dienste van ouders, leraars en al wie behoefte heeft aan mensenkennis', zo zegt hij in een interview. Het is een combinatie van frenologie (schedelleer) met typologie (karakteranalyse door lichaamsmorphologie) en grafologie (leer van het handschrift). De schedelleer zegt alles over aangeboren eigenschappen; de handleeskunde over zelf verworven eigenschappen.

Zijn methode vindt een neerslag in zijn levenswerk 'La Psychognomie' (uit 1979), een boek dat hij schreef samen met zijn broer, de arts Camille Bouts en dat in Parijs werd uitgegeven door de 'Librairie philosophique Alcan'. Het werd vertaald in het Nederlands en het Portugees. Zijn theorieën worden verder ontwikkeld in gespecialiseerde instituten in Rio de Janeiro, Brazilië, en Chicoutimi, Québec. Daar krijgt hij het diploma van Magister in de karakterologie. Hij wordt voorzitter-emeritus van het Instituut voor psychognomische Karakterologie van Rio de Janeiro.

In Canada en Brazilië is de psychognomie erkend: ze wordt gebruikt voor o.a. beroepskeuzes.

Verder doet hij aan paleo-anthropologisch onderzoek, wat resulteert in het werk met de indrukwekkende titel *Les Grandioses Destinées Individuelle et Humaine dans la Lumière de la Caratéologie et de l'Evolution cérébro-cranienne*.

Paul Bouts combineerde frenologie met typologie en grafologie (karakteranalyse door het onderzoek van het handschrift). Het wordt door sommigen een pseudowetenschap genoemd, 'waarvan hij het nut bleef verdedigen tot aan zijn dood.' Aan de KU Leuven werd de psychognomie nooit als wetenschap erkend. Er kwam o.a. kritiek vanuit de psychanalyse. Een fascistische ideologie als het nazisme maakte misbruik van bepaalde elementen van de schedelleer. De Amerikaanse hiphopgroep 'The Roots' politiseert bepaalde raciale ondertonen in hun album met de titel Phrenology.

Ondanks het feit dat sommigen de psychognomie als een pseudowetenschap bestempelen is Paul Bouts 'het nut ervan blijven verdedigen tot aan zijn dood', zo schrijft Peter Van den Bossche in 1998 op zijn

website, waarin hij de verdediging opneemt van de psychognomie. Hij getuigt over Paul Bouts: 'Ik had de eer en het privilege om professor Bouts verschillende keren te ontmoeten en hem te assisteren tijdens zijn laatste publieke les in Psychognomie in 1991. Ik wil hem eren en herinneren als een ware meester in de karakterologische diagnose. Mijn interesse en passie hiervoor heb ik aan hem te danken.'

De psychognomie wordt nog altijd verder gezet door enkele leerlingen van professor Bouts o.a. door Anette Müller die met een ware passie tijdens zijn laatste levensjaren bij hem in de leer was. '*Aan het sterfbed van de professor heb ik hem beloofd om zijn kennis verder uit te dragen en door te geven*'. Zij richtte de stichting 'Per Pulchritudinem in Pulchritudine' op om het levenswerk van prof. Paul Bouts voor te zetten en aan te vullen. Zij geeft talrijke lezingen en vormingssessies en is een regelmatige gast in TV-optredens in Nederland en België'. Meer info op www.anettemuller.nl of ook www.psychognomie.be, de website van Lieve Hiel die tevens leerlinge was van prof. Bouts.

Natuurgeneeskunde

Het verhaal over de natuurlijke geneeskunde begint eigenlijk al bij de wieg van Paul Bouts. Hij weegt bij zijn geboorte maar 2,2 kg en de dokter voorspelt dat hij hooguit 20 jaar oud zal worden. Zijn vader is echter een voorstander van natuurgeneeskunde en laat hem ademhalings-oefeningen doen. Hij krijgt hierdoor een borstkasvermogen van bijna 5 liter, dat hem, zo zei hij zelf, 'bij het zwemmen vanzelf deed bovendrijven'.

Hij studeert bij de Franse voorloper van de natuurgeneeskunde Dr. Paul Carton. die de zieke benaderde in zijn totale dimensie, zowel materieel als spiritueel. Hij heeft aandacht voor het geheel en de delen, de gevolgen en de oorzaken, de genezing en de preventie. Hij is de voorloper van het vegetarische dieet.

Wanneer Bouts na de oorlog een inzinking krijgt en de dokters hem met vervroegd pensioen sturen, geraakt hij er bovenop door een half jaar rust op de 'Hagelandse bergen' van Wezemaal.

Elektromagnetisme

Hij geraakt overtuigd van de helende kracht van de elektromagnetisme in de bergen, de ozon die door de dennen werd vrijgegeven en de voedsel supplementen waaronder natuurlijke honing en tarwekiemen.

De studenten die bij hem om raad kwamen, kregen allerlei gezondheidsadviezen. Hij geraakt ervan overtuigd dat de achteruitgang op het vlak van de gezondheid te maken heeft met de voeding en meer bepaald door een gebrek aan mineralen.

Zo lezen we in een artikel van Jos Vranckx in de Gazet van Antwerpen van 10 en 11 november 1973: '*De bezoedeling in de mens neemt alarmerende vormen aan. De lichamelijke ontarding van ons volk is daar een gevolg van. Ons neuro-fysisch kapitaal geraakt inder-*

daad op een verschrikkelijke wijze in verval. Kijk naar het vroegtijdig tandbederf, het toenemende brillen, de ruggegraatvervormingen en hoge ruggen, de platvoeten, het gebrek aan eetlust en aan gezonde seksualiteit, het totaal gebrek aan concentratie: allemaal eigenschappen die tegenwoordig bij de studenten erg opvallen en niet alleen bij de studenten. De voornaamste oorzaak van deze achteruitgang ligt ongetwijfeld in de voeding.'

'Hij was een pionier en bracht op het vlak van de natuurgeneeskunde zeer goede inzichten naar voor', zegt Jos Vranckx vandaag. 'Hij geloofde sterk in de waarde van een natuurlijke levenswijze. Wat hij toen zei over het gebrek aan voedingswaarde in suiker, wit brood enz. was toen helemaal nieuw, maar nu algemeen aanvaard.'

Paul Bouts had toen bij 'El Sol' op de Middelberg het boekje uitgegeven 'Hoe red en versterk ik mijn gezondheidskapitaal'.

Minder vlees en suiker

Voor professor Bouts is het vooral de commerciële ontwrichting van de graangewassen de grote oorzaak van het onheil. Die heeft voor gevolg gehad dat levensbelangrijke elementen als de vitamines E, B1 en B2 mineraalzouten, magnesium e.a. grotendeels in onze voeding ontbreken. Het brood is een wonderbaar volledig voedsel, de tarwekorrel bevat alle nodige levenselementen. Maar het 'verbeterd wit brood' dat in die jaren bijna het grijze of zwarte brood bijna volledig verdrongen had is feitelijk gedevitaliseerd brood, gemaakt uit meel dat bovendien nog chemisch behandeld is, slechts een fractie van de levensbelangrijke stoffen die in normaal gezond volkorenbrood aanwezig zijn. Voor de professor zijn een groot aantal beschavingsziekten en moderne afwijkingen een rechtstreeks gevolg van de systematisch verkeerde voedingsgewoonten.

Overigens wordt ook het overmatige gebruik van vlees en suikervaren als nefast voor de volksgezondheid aanzien. Voor hem zijn de meeste vleessoorten met antibiotica bewerkt en brengen aderverkalking op de mens over. Industrieel geraffineerde suiker beschouwt hij als voedingsmiddel 'volkomen waardeloos en schadelijk voor het organisme'.

Tarwekiemen en koninginnegelei

Aan sportlui raadt Paul Bouts een geregeld gebruik van 'Germalyne', een product dat toen alleen door de paters Trappisten van Septfons werd vervaardigd en dat voor 98% uit zuivere tarwekiemen bestaat. Tarwekiemen bevatten een hoge concentratie fosforzouten, minerale zouten, proteïnen en vitamine E, de 'verjongingsvitamine'. Het werkt zeer stimulerend. Het is nog altijd een basisproduct van Sol et Vita.

Ook honing staat bovenaan op het lijstje van de door professor Bouts geliefkoosde voedingsmiddelen, vooral dan de Hongaarse acacia-honing, want die schijnt het zuiverste te zijn. Over de onschatbare waarde van honing en koninginnegelei kan prof. Bouts opgetogen vertellen en dit zal een constante worden van de remedies om terug op kracht te komen.

Over zichzelf getuigd de professor met een zekere zelfvoldaanheid: 'Ik voel mij levenslustiger dan op mijn twintig jaar'.

De Gazet van Antwerpen

In februari 1974 wijdt Jos Vranckx opnieuw een reportage aan hem dit naar aanleiding van de herdruk bij de uitgeverij De Vlijt (uitgeverij van de Gazet van Antwerpen) van zijn werk onder de titel *Ik ben nooit moe*. Het bevat volgens Jos Vranckx een 'schat aan interessante tips voor iedereen die zijn leven op een wat natuurlijker leest wil schoeien'.

Paul Bouts is op dat moment 73. Jos Vranckx schrijft over hem:

'Zijn hele leven lang heeft hij met natuurgeneeskunde geliefhebberd, vaak tot ongenoegen van de officiële geneeskunde, want professor Bouts is geen arts, wel een priester-leraar die in Parijs en Lausanne natuurgeneeskunde heeft gestudeerd en er zijn leven aan gewijd heeft. Hij is erdoor bezeten. Met een zeker afgrijzen ziet hij, hoe onze mensen steeds meer naar kunstmatige middelen grijpen om zich 'lekker' te kunnen voelen, om angsten en spanningen te verdrijven.

In de plaats daarvan propageert prof. Bouts een levenswijze die terug contact opneemt met de bron van alle leven, de natuur. De natuur biedt al wat we nodig hebben om gezond en blijmoedig door het leven te gaan. Ze levert middelen die de lichamelijke conditie versterken, je fit houden, slapeloosheid en stress voorkomen en die bovendien spotgoedkoop zijn. Je moet er alleen een beetje anders voor gaan leven.'

'Ik heb hem eigenlijk gelanceerd', zegt Jos Vranckx. Zijn werk 'Ik ben nooit moe' was een gigantisch succes, een bestseller.' Hij kadert dat succes in de opkomst van de internationale beweging 'terug naar de natuur' van de jaren '70.

Frans Verbeek, Eddy Merckx, Gaston Roelants en Paul Van Himst

Ook de come-back van wielrenner Frans Verbeek, heeft veel bijgedragen tot zijn succes. Christiane Beurir, zijn assistente kan het zich nog levendig herinneren: 'Frans was een beroepsrenner uit Wilsle. Hij was een jaar of 26 en was ermee gestopt. Hij was melkboer en deed alleen nog zijn melkronde. Hij begon altijd goed aan een wedstrijd maar op het einde waren zijn krachten op. Hij kon toch nooit winnen. Een paar jaar later wou hij het opnieuw proberen. Hij vertelde het zijn kapper in Aarschot. 'Weet je wat. We gaan bij de professor op de berg. Hij heeft mij gezegd wat je moet doen om je ademhalingsvermogen te verhogen.' Hij kwam bij de professor. Hij moest twee-

maal per dag een kwartier ademhalingsoefeningen doen en vitamines nemen. En hij begon koersen te winnen. Toen hij eens na een ongeval te bed lag, kwam Eddy Merckx op bezoek. Zo is ook Eddy Merckx bij de professor beland. 'Hoeveel buisjes koninginbrij heb ik nodig voor de Ronde van Frankrijk? Vier is ruimschoots voldoende', zei Paul Bouts. 'Ach kom, geef er maar tien', zei Merckx. De hele ploeg is hier geweest. Ze kwamen allemaal koninginbrij halen. Ook Gaston Roelants en Paul Van Himst.'

Wanneer hij 90 is, zal hij aan de 'Dorpskrant' vertellen: *'Indien ik, die de zwakste was, tot deze ouderdom ben geraakt, terwijl al mijn confraters uit het leger of seminarie al op het kerkhof liggen, is dat te danken aan deze natuurgeneeskunde.'*

Ik voel me nu al beter

Een veelgehoorde uitdrukking van de bezoekers, na een consultatie bij hem was: 'Ik voel me nu al veel beter.' Bouts kon mensen opkrikken, hij benaderde een persoon altijd in zijn drie dimensies, het lichamelijke, het psychische en het geestelijke en altijd positief. Hij zei welke je aanleg of je talenten waren en gaf hoop en moed. In zijn raadgevingen was hij nooit fanatiek. Hij was op zijn hoede voor systematiek en volgde altijd de gulden middenweg.

Zijn geestelijk universum

Zijn vader

De man die zijn leven lang zijn voorbeeld was en die hij tot zijn dood voor ogen had, was zijn vader. Hij was schoolhoofd in Lanklaar, een dorpje van 500 inwoners in de Limburgse Maasvallei en school-inspecteur.

In een van zijn laatste werken zingt hij hem de lof toe, 'die zijn leven in een blijvende liefde-vreugde heeft omgetoverd door hem er altijd aan te herinneren dat al het schone in de natuur, in de kunst en in de muziek de uitstraling is van Zijn oneindige Scheppende Schoonheid en een bekoorlijke wekroep tot Zijn Eeuwige Liefde'.

Toen hij zestien jaar was, stond hij met zijn vader in bewondering voor een zonsondergang: 'Toen was ik nog maar 16 jaar, en bewonderde met mijn vader, wijsgeer en schrijver, een heerlijke zonsondergang op de Noordzee. Heel de westerkim stond in rood-purperen gloed, en de kabbelende baren speelden met vloeiend, sprankelend goud.

Door zoveel schoonheid, in de oneindigheid van de zee gehuld, voelde ik me aangegrepen; bewonderende vreugde overweldigde eerst mijn hart, en daarna een evenzo diepe smart... en ik zweeg. 'Welnu, Paul, wat heb je?', vroeg mijn vader, en stotterend antwoordde ik: 'Die schoonheid is enkel zinsbedrog, enkel lichtspeling, maar niemand die haar beminnen kan... Is dan de meeste schoonheid een louter wazig zinsbedrog voor het oog of voor het oor?'... Vader stond versteld en zei me: 'Ja, zonder wijsbegeerte is voor een intellectueel het leven gedeeltelijk waardeloos: jij had gelijk en tevens diep ongelijk! Gelijk want fysisch gesproken, is die kleurenpracht een louter materieel verschijnsel; ongelijk echter, omdat die materiële ondergrond de stempel en de weerspiegeling van het Oneindige Schone is, en dat het de Oneindige Liefde is die

u door alle schoonheid in klank of kleur tot wederliefde oproept. Zij is de springplank die u opwerpt naar Hem, het reddingstrouw dat hij u in de stormen des levens toewerpt.'

En Paul Bouts vervolgt: 'van toen af aan werd me alle schoonheid een blijvende vreugde, werd mijn leven een liefdezang, en besloot ik me als priester enkel aan die oerschoonheid te wijden, om ook anderen deelachtig te maken aan diezelfde vreugden.'

De tweede levensfase

Voor Paul Bouts waren er twee levensfazen: een eerste aardse en een tweede, blijvende, hemels, waar Schepper en Schepsel in liefde verenigd zijn. Het geloof dat hij van kindsbeen af had meegekregen en datgene wat hij had geleerd over het christendom tijdens zijn seminarietijd heeft hij altijd als een vaste zekerheid megedragen. Hij geloofde in het oude Griekse ideaal van het schone, het goede en het ware. Zijn geloof en zijn vreugde wou hij aan anderen meedelen.

Het ging hem naar het hart dat jongeren die hij tijdens de vakantie op zijn berg ontmoette, niet het geloof en het idealisme uitstraalden, die hij kende van in zijn jeugd. Zijn boekje over 'Het hemels paradijs' begint hij met een briefje van een 15-jarige, die zelfmoord pleegt omdat het leven voor hem geen zin heeft. Het voorval had de mens Paul Bouts diep geraakt.

Zin van het leven

Hij is ervan overtuigd dat zelfmoord bij jongeren van jaar tot jaar stijgt in gelijke mate met het ongelooft. Tijdens zijn vele consultaties had hij ook vastgesteld dat intellectuelen psychische en lichamelijke problemen hadden en niet zelden weet hij dat aan 'metafysische onzekerheid'. Daarom ziet hij het als zijn opdracht de weg te tonen naar het 'Eeuwige Licht' en de 'Zaligende Zekerheid'.

‘Onze eeuwige bestemming’ is volgens hem het enig noodzakelijke maar we worden door al het materiële overstelpt. De Franse antropoloog en filosoof Michel Hulin verweet priesters om ‘hogere zekerheden’ voor zichzelf te houden en niet te verkondigen. Bouts neemt dit woord ter harte. Hij wil in zijn werk de lezer ‘liefdevol de hand reiken’ niet alleen om hem te leiden naar de waarheid van het eeuwige leven maar ook om hem de vreugde te laten vinden in het leven.

Hij tracht aan ‘ongelovige intellectuelen’, die op zoek zijn naar de ‘menselijke lotsbestemming’, de hand te reiken via de natuurlijke godsleer, de karakterkunde en de psychologie van de liefde. Wat hij wil laten aanvoelen is ‘het overheerlijke van de bovenmenselijke liefde tussen Schepper en Schepsel’, wat hemzelf, zo schrijft hij, ‘totale zekerheid’ geeft.

De natuur

De natuur was voor hem een weg naar God. Zo schrijft hij: ‘Op wandel op de Middelberg bleef ik meermaals geboeid staan voor een heerlijke zonsondergang: heel de westelijke horizon stond dan in gloed, en gouden meren met purper omzoomd toverden zich aanhoudend om in nieuwe beelden en in nieuwe kleurenpracht. Mijn hart werd in liefde opgevoerd naar het Goddelijke Schone...!’

De schoonheid

Hij was er van overtuigd dat wij in wijsbegeerte, metafysica en theologie door sublimatie alle geschapen schoonheid vereeuwigen. Zo mogen wij, zo schrijft hij in ‘De Schoonheid bron van onvergankelijke levensvreugde’ ‘opklimmen tot de ‘verovering’ van de ‘Oneindige Schoonheid’. ‘Dan zal die dubbele droom, die van het menselijke hart en tevens die van het goddelijke, in één ‘liefdevereniging’ haar eeuwige, grootte verwezenlijking vinden’.

Plato, Paulus, Johannes, Augustinus, Plotinus, Thomas

De talrijke citaten in zijn twee werkjes over het paradijs en de schoonheid geven ons een idee van de mensen die hem op zijn weg vergezelden. Zij vormen het geestelijke universum dat hem tijdens zijn studietijd in de jaren twintig van vorige eeuw is aangereikt. Hun woorden en zijn visie op de werkelijkheid vloeien vaak in elkaar over. Hij citeert de Griekse filosofen, vooral Plato en Plotinus. Uit de bijbel zijn het vooral Paulus en Johannes. Hij grijpt terug naar Augustinus en naar Thomas van Aquino.

Guido Gezelle en Zr. Maria Christina van de Heilige Geest

Hij leeft helemaal in de geest van Guido Gezelle. Het gedicht van Guide Gezelle ‘Communie’ beschrijft volgens hem in muzikale taal ‘de wijsgerig-theologische vlucht van het aardse naar het goddelijk schone. De verzen: ‘O sterven voel ik mij van dorst, om immer met U één te zijn’, verraden dat de vreugde van alle hogere ‘godscontact’ zo geweldig is, dat men voor immer van de Schoonheid wil genieten.’ En het op muziek gezette gedicht van Gezelle ‘Ja, daar zijn nog blijde dagen in het leven’ (Blijdschap) speelde hij vaak op de piano.

Met veel lof spreekt hij over zijn eerste assistente, de dichteres en kloosterzuster, zuster Christina, 'die schitterende studies deed aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte te Leuven'. Hij citeert van haar twee gedichten 'O Levensbron' en 'Ik drink uw schoonheid'.

Zijn geestelijk testament

In zijn Geestelijk Testament lezen we: 'Mogen al degenen die ik ken en in Christus' Liefde bemin, mijn werk en mijn pogen in hun midden voortzetten tot dat we ons allen eens terugvinden in de blijvende levensfase, badend in d' Eeuwige Schoonheid en Liefde van Hem in wie alle aardse liefde en schoonheid haar oorsprong heeft gevonden.'

Aan dokter Karel Van Driessche schreef hij toen hij ouder werd: 'Ik voel me op de avond van mijn leven arbeidslustiger dan ooit en dynamischer dan op mijn twintigste. Mocht ik aan al mijn lezers die levensvreugde meedelen. Mochten ook zij de dragers worden van nieuw levensidealisme.'

Enkele dierbare gedichten

Ik weet dat ik ben: een uitstraling van uw eigen Wezen...
Leid mij gedurende deze ballingschap in deze vallei der duisternissen...
Op de wegen der innerlijke Schoonheid...
Opdat ik eens moge vervloeien in U...
Grenzeloze Schoonheid
Enige bron van mijn bestaan...
Enige Bron ook van mijn eeuwig geluk...
Plato

'De zichtbare dingen zijn enkel tijdelijk, de onzichtbare zijn eeuwig.'
Paulus van Tarsus (2 Kor 4,18)

Mijn hart kent geen rust totdat het zal rusten in U.

Te laat heb ik u bemind, o Schoonheid, eeuwig oud en toch eeuwig nieuw; te laat heb ik U bemind, en zie, Gij waart in mij en ik... ik leefde buiten U.
Augustinus

Het zicht van een werkelijk mooi gelaat roept in ons de herinnering op van de Hogere Schoonheid daarboven...

Plotinus

Alle vreugde wordt uit liefde geboren.

Thomas van Aquino

Communie

Vaak tilt Gij mij heel dicht bij U,
in stille stonden van gena.
En zegt hoe maatloos Gij me mint,
in woorden die ik niet versta.

En innig teer door U omkneld
Verloren in Uw Liefdegloed
Gevoel ik slechts Uw harteklop
Die feller 'mijn' hart kloppen doet...

En gans mijn wezen wordt doorstroomd
Doordrenkt van Uw genadevloed
't Is alles Liefde en Laaiend Licht
tot in het diepst van mijn gemoed!

O sterven voel ik mij van dorst
Om eeuwig met U één te zijn
Gij, die alleen mij laven kunt
Wat mij nog bindt, ontbindt het nu.'

Guido Gezelle

Inhoud

Bijna 100 jaar

Peilen naar het innerlijke via het uiterlijke

'Ik ben nooit moe'

Zijn geestelijk universum

De Focolarebeweging

Een onvergetelijke man

Bijlage: de wonderberg van

Chronologisch overzicht

Datum	Omschrijving
27/02/1900	Geboorte te Lanklaar. Zijn vader Victor Bouts was er schoolhoofd.
09/09/1925	Leraar (professor) in de normaalschool van Tienen
29/05/1926	Priesterwijding in de Sint-Romboutskathedraal te Mechelen
1931	Publicatie van "La psychonomie: lecture méthodique et pratique du caractère et des aptitudes" samen met zijn broer Camille Bouts.
24/08/1931	Aanstelling tot onderpastoor in de Sint-Juliaanparochie van Oudergem
9/12/1933	Aanvraag van een brevet voor de uitvinding van "Embrayage automatique, notement pour automobiles".
1938	Toelating van Prinses de Croy uit Aarschot om een terrein van 15 ha op de Middelberg te mogen gebruiken. Begin van de beplanting met hoofdzakelijk Grove Den.
1941	Verwerving van de het terrein op de Middelberg
1945	Gedwongen rust, eerst te Chur in Zwitserland. Vestiging in het Vinnebosch langs de Aarschotse steenweg
22 juli 1947	Definitief ontslag uit de parochie van Sint-Juliaan
1949	Vestiging te Leuven. Hij geeft er veel studenten consultaties
1950	Plaatsing van houten barak van het Amerikaanse leger op het domein (huidig basketterrein).
1951	Vestiging te Leuven
1958	Aankoop van een kasteel in Aische-en-Refail om jongerenkampen te kunnen organiseren. Hij zal er verblijven tot 1969.
1965	Eretitel "Magister in de Karakterkunde van het Universitaire Instituut van Chicoutimi in Canada
1967	Bouw van de Zwitserse Chalet op de Middelberg - Definitieve vestiging op de Middelberg in Rotselaar
30/04/1970	Oprichting Volkswerk voor Openlucht vzw
07/1980	Opening van het Sint-Pauluscentrum
7/03/1999	Overlijden te Rotselaar

